

Η ΔΙΑΓΡΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάσσεται υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμον, ἀλλήτε παρασχοῦν εἰς τὴν χάριν ἡμῶν ὑπαρξίας, καὶ ὑπὸ του Οὐκραϊνικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἑσθέρωμα ἁγίων καὶ χρησιμῶν εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
 Βωταρικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
 Δι' ἀνδρομαί ἔρχονται τὴν 1^{ην} ἐκάστου μηνός
 καὶ εἰς ἀνδρομαίαι δι' ἔν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
 ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΚΟΥ
 Ἐν Ἑλλάδι λπ. 15.— Ἐν τῷ ἔξωτ. φρ. χρ. 0, 18
 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
 Ὅδὸς Αἰόλου, 119, Ἰωάνν. Χρυσοσηκλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 3^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 1 Ἰουνίου 1896

Ἔτος 18^{ος}.— Ἀριθ 21

ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΔΑΙΟΥ ΒΕΡΝ
 ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
 (Συνέχεια· ἴδε σελ. 153)

Ἐν τούτοις, κατὰ τὴν Καγέτην, οἱ Ἰουδοὶ ἔχουν εἰς μεγάλην ὑπόληψιν τὸ κρέας τοῦ ἐρωδίου, προπάντων ὅταν δὲν ἔχουν ἄλλο τίποτε νὰ φάγουν. Ἐκαμαν καὶ οἱ Κασκαμπέλ τὸ πείραμα εἰς τὸ πρόγευμα τῆς 13 Αὐγούστου. Μεθ' ὅλην τὴν μαγειρικὴν ἰδιοφυίαν τῆς Κορινθίας — καὶ εἰξεύρομεν πόσον καλὰ ἐμαγεύρευσεν, — ἡ σὰρξ τοῦ πτηνοῦ ἐφάνη εἰς ὅλους τραχεῖα σαν κετόι. Οἱ μόνοι οἱ ὅποιοι τὴν ἔφαγαν χωρὶς διαμαρτυρίαν καὶ με περισσὴν δρεξίν, ἦσαν ὁ Βάγκραμ καὶ ὁ Μαρέγκος.

Τὸ ἀληθές εἶνε ὅτι καμμίαν φορὰν οἱ Ἰθαγενεῖς τρώγουν ὄχι μόνον ἐρωδίους, ἀλλὰ καὶ γλαυκάς καὶ ἰερακάς, ἀκόμη δὲ καὶ σαμούρια. Ἀλλὰ πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι εἰς τοῦτο τοὺς ἐξαγαγκάζει ἡ πείνα.

Τὴν 14 Αὐγούστου ἡ Εὐδρομος Οἰκία ἔπρεπε νὰ διέλθῃ ἐν στενὸν καὶ ἀνώμαλον πέραμα μεταξὺ λόφων λίαν ἀποκρήμων. Ἡ δίοδος αὐτὴν τὴν φορὰν ἦτο τόσοσ τραχεῖα καὶ κετρώδης, ὁμοιάουσα πρὸς κοίτην χειμάρρου, ὥστ' ἄλλοσ τὰς προφυλάξεις τὰς ὅποιας εἶχον λάβῃ, ἡ Εὐδρομος Οἰκία δὲν ἀπέφυγε μίαν βλάβην. Εὐτυχῶς δὲν ἐθραύσθη κανένας τροχός· μόνον ἐν ξύλον τοῦ ζυγοῦ ἔσπασεν, ὅτω δὲ ἡ ἐπιδιόρθωσις δὲν ἀπῆτησε παρὰ ὀλίγον καιρὸν καὶ ὀλίγον σχοινίον.

Ἄ' οὐ ἐπέρασαν ἐδῶθεν μὲν τοῦ ποταμοῦ τὸ χωρίον Συκογγίλλαν, ἐκέθην δὲ τὸ χωρίον Νεβικαργούτον, ἡ ὁδὸς ἔγινε πάλιν ὀμαλή. Δὲν ὑπῆρχον πλέον λόφοι. Εὐρεῖα πεδιάς ἐξετείνετο ἐφ' ὅσον ἔδλεκεν ὁ ὀφθαλμός. Τρία ἢ τέσσαρα κοτάμια τὴν διηυλάκουν διὰ τῶν κοιτῶν αὐτῶν, καθολοκληρίαν ἐξηραμέναν κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τῆς ἀνομβρίας. Κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν βροχῶν καὶ τῶν χιόνων θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ κολουθήσουν τοιοῦτο δρομολόγιον.

Ὅταν διήλθον ἐν τῶν ποταμίων τούτων, τὸ Μίλοκαργούτον, ἔχον μόλις μίαν σπιθαμῆς ὕδωρ, ὁ Κασκαμπέλ παρετήρησεν δεῖ εἰς ἔν μέρος ἐφράσσετο ἀπὸ ἑν ἀνάχωμα.

« Ἄφ' οὐ ἔκαμαν ἐδῶ ἀνάχωμα, εἶπεν, ἤμποροῦσαν νὰ κάμουν μίαν γέφυραν. Θὰ ἦτο ὠφελιμώτερον κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν βροχῶν.

— Βεβαίως, κατέρτα, ἀπεκρίθη ὁ Γιάννης. Ἀλλὰ οἱ μηχανικοί, οἱ ὅποιοι κατεσκεύασαν αὐτὸ τὸ πρόχωμα, δὲν ἦσαν ἱκανοὶ νὰ κατασκευάσουν γέφυραν.

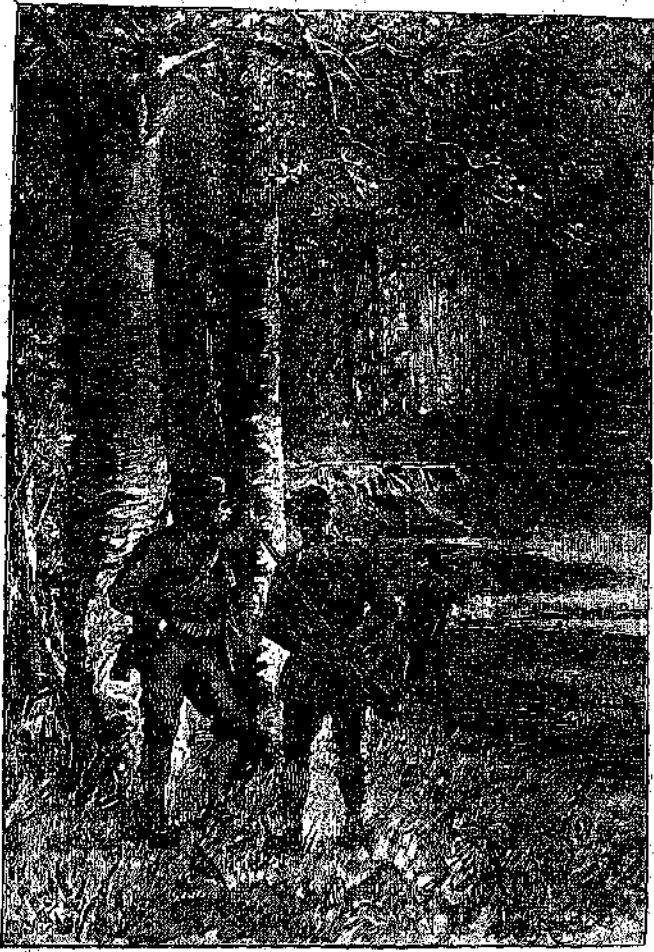
— Διατί;

— Διότι εἶνε μηχανικοὶ μὲ τέσσαρα κοδάρια· μὲ ἄλλους λόγους κάστορες. »

Ὁ Γιάννης δὲν ἠπατάτο. Ὅτι ἐβλεπον ἦτο τῶν ἐργῶν τῶν ἐπιδηξίων καὶ θαυμαστωνκαστῶρων, οἱ ὅποιοι λαμβάνουν τὴν πρόνοιαν νὰ κτίζον τὸ πρόχωμά των ἀνάλογον πρὸς τὴν ὀρμὴν τοῦ ρέματος, ὑψηλότερον τοῦ συνήθους ἐπίκεδου τοῦ ὕδατος, τὰ πάντα ὑπολογίζοντες μετὰ σοφίας, ὥστε τὸ κατασκευασμὰ των νάντεγγ κάλλιον εἰς τὴν ὄθησιν τῶν ὕδατων.

— Καὶ ὅμως ἀνέκραξεν ὁ Ἀλέκος, οἱ κάστορες δὲν ἐπύχον ποτὲ σὲ Σχολεῖο νὰ μάθουν...

— Δὲν εἶχαν ἀνάγκην νὰ υπάγουν, ἀπήτησεν ὁ κύριος Σέργιος. Εἰς τί θὰ ἐχρησίμευσεν ἡ ἐπιστήμη, ἡ ὀκοία κλανάται καὶ καμμίαν φορὰν, ὅταν ὀπάρχη τὸ ἐνστικτον, τὸ ὀκοῖον δὲν πλανάται ποτὲ; Αὐτὸ τὸ πρόχωμα, ξκαίδι

μου, τὸ ἔκαμαν οἱ κάστορες, ὅπως οἱ μύρμηκες κάμουν τὰς μυρμηκιάς των, ὅπως αἱ ἀράχναι τοὺς ἱστούς των, ὅπως αἱ μέλισσαι τὰς κηρήθρας των, τέλος πάντων ὅπως τὰ δένδρα καὶ τὰ φυτὰ κάμουν τοὺς καρπούς των καὶ τὰ ἀνθη των. Καμμία σπέψεις, καμμία ἐρευνα ἐκ μέρους των, ἀλλὰ καὶ δι' αὐτὸ καμμία πρόδοσις. Ἀλλως τε δὲν χρειάζεται διὰ τὸ εἶδος τοῦτο τῆς ἐργασίας. Ὁ σημερινὸς κάστωρ κτίζει μεθ' ὄσης ἐντελειάς καὶ ὁ πρῶτος, ὁ ὀκοπος ἐφάνη ἐπὶ τῆς γῆς. Ἡ τελειοποίησις δὲν εἶνε διὰ τὰ ζῶα εἶνε προνόμιον ἀποκλειστικὸν τοῦ ἀνθρώπου καὶ μόνος αὐτοῦ εἶνε ἱκανός, ἀπὸ τελειοποιήσεως εἰς τελειο-

ποίησιν εξυψούμενος, να φθάση μέχρι των τεχνών, της βιομηχανίας, των επιστημών. «Ας θαυμάσωμεν ανεπιφυλάκτως το ένστικτον των ζώων, δια του οποίου δημιουργούσιν τοιαύτα έργα. Αλλά τα έργα αυτά δεν πρέπει να τα θεωρώμεν παρά ως έργα της φύσεως.

— Έχετε δικαίον, κύριε Σέργιε, είπεν ο Γιάννης, και έννοώ κάλλιστα την ιδέαν σας. Έδω έχαιται όλη ή διαφορά μεταξύ ένστικτου και λογικού. Έν γένει το λογικόν είνε άνωτερον του ένστικτου, άν και πολλάκις υπόκειται εις πλάνην.

— Αναντιρρήτως, φίλε μου, απέκρινθη ο κύριος Σέργιος, και όταν άναγνωρίζη τις και επανρθώση τάς πλάνας αυτάς, σημαίνει ότι άνέρχεται και προχωρεί εις την όδον της προόδου.

— Όπωςδήποτε, υπέλαβεν ο Άλέκος, επιμένω εις ό,τι είπα, τα ζώα δεν έχουν ανάγκην να υπάγουν εις το Σχολείον.

— Σύμφωνοι! ώστε οι άνθρωποι είνε ζώα όταν δεν πηγαίνουν, απέκρινθη ο κύριος Σέργιος.

— Καλά δλ' αυτά, είπεν η πάντοτε πρακτική Κορνηλία, αλλά για πητέ μου, ας παρακαλώ, τρώγονται αυτοί οι κάστορες;

— Βεβαίωτα! απέκρινθη η Καγέττη.

— Ανέγνωσα μάλιστα κάπου, έπρόσθεσεν ο Γιάννης, ότι η ούρα αυτού του ζώου είνε παραπολύ νόστιμη!

Τούτο δεν ήτο εύκολον να βεβαιωθή πειραματικώς. Έκει δέν υπήρχον πλέον κάστορες, και άν υπήρχον δεν ήμπούσαν να συλλάβουν.

Έξεληθούσα εκ της κοίτης του Μιλοκαργούτου, η Εύδρομος Οικία διήλθε δια του χωρίου Ζαχαρτελουταίου, κατοικουμένου υπό Κογιουκόβαν. Κατά συμβουλήν της Καγέττης, ήσαν πολύ επιφυλακτικοί εις τάς σχέσεις των προς τους θθαγενείς τούτους, οι όποιοι φυσικώς είχαν τασιν προς την κλοπήν. Τους άφιναν να περιτριγυρίζουν και να περιεργάζωνται την Εύδρομον Οικίαν απέξω, άλλ' έπρόσεχαν πολύ να μη αφήσουν κανένα να έμβη μέσα. Έκτός τούτου, ώραία ύαλουργήματα, θωρηθέντα έλευθερίως εις τους κυριωτέρους άρχηγους της φυλής, έσχον σωτήριον άποτέλεσμα και ούτω κατώρθωσαν να ποφύγουν πολλά δυσάρεστα.

Έν τούτοις η πορεία της Εύδρόμου Οικίας είνε συνεχίσθη, αρκετά δύσκολος πάλιν, κατά μήκος στενης διόδου μεταξύ λόφων. Αλλά δεν ήτο δυνατόν να την αποφύγουν, ειμή ριφονιδυνούντες να διασχίσουν χώραν πλέον όρεινήν. Τούτο παρέβλαπτε την ταχύτητα της πορείας, και έν τούτοις δεν έπρεπε να βραδύνουν πολύ. Ο καιρός έτεινε να γίνη θροσερός, άν όχι την ήμέραν,

τουλάχιστον την νύκτα — όπως είνε φυσικόν να συμβαίη την εποχήν αυτήν, λαμβανομένου υπ' όψιν ότι η χώρα εύρίσκεται όλιγον κάτωθεν του πολικού κύκλου.

Η οικογένεια Κασκαμπέλ έφθασεν εις έν μέρος όπου ο ποταμός σχηματίζει αποτόμως γωνίαν, αποκλίνων προς βορράν.

Έδήςσε να τον ακολουθήσουν μέχρι της συμβολής του Κογιουκούκ, ο όποιος τψ στέλλει τα ύδατα του δια δύο ειλικυθών κλάδων. Έχρειάσθησαν ύλοκληρον ήμέραν, δια να εύρουν το ριχόν και βατόν μέρος, από το όποιον έπρεπε να περάσουν και το όποιον μετά πολλού κόπου ανέκαλυφεν η Καγέττη, διότι το ύδωρ ήτο ήδη αρκετά ύψωμένον.

Διελθούσα το παραποτάμιον η Εύδρομος Οικία διηυθύνθη προς νότον και δι' αρκετά άνωμάλου και δυσχερούς οδού έφθασε την νύκτα εις το φρούριον Νουλάτον.

Ο σταθμός ούτος, αρκετά σημαντικός υπό έμπορικην έποψιν, άνήκει εις την Ρωσοαμερικανικήν Έταιρίαν. Είνε ο βορειότερος έξ δων Ίβρουσεν επί της Δυτικής Άμερικής, αφ' ου κατά τάς παρατηρήσεις του Φρειδερίκου Βίμπερ το μέν πλάτος έχει είνε 64° 42', το δε μήκος 155° 36'.

Μετά δυσκολίας ήδύνατό τις να πιστεύση ότι εύρίσκετο εις τόσον ύψηλόν παράλληλον. Το έδαφος έδω είνε άσυγκρίτως γονιμώτερον από το των περιχώρων του Γιουκόν. Παντού δένδρα ώραία, παντού λειβάδια καταπρασινά, παντού πεδιάδες καλλιεργημένα η καλλιεργήσιμα. Το ύδωρ ποτίζει την γην αυτην έν άφθονία, χάρις εις τάς εκχειλίσεις του ποταμού Νουλάτου και των άλλων παραποταμίων. Μ' όλα ταύτα η φυτική παραγωγή περιορίζεται εις θάμνους τινάς φέροντας άγρίους τινάς κόκκους και έγκαταλελειμμένους άλλως εις την φύσιν.

Τούτο πως έχει το σχέδιον του φρουρίου Νουλάτου. Πέριξ των οικοδομών έγείρεται περίφραγμα, ύπερασκίζόμενον από δύο πύργους, το όποιον άπαγορεύεται εις τους Ίνδους να διέλθουν την νύκτα η και την ήμέραν όταν είνε πολλοί. Έντός του περιβόλου καλύβαι, αποθήκαι, μαγαζία ξύλινα, με παράθυρα φέροντα άντι ύάλων μεμβράνας από φώκη.

Ο Κασκαμπέλ και οι περι αυτών έτυχον έδω θερμής ύποδοχής. Ήσαν τόσον σπάνιοι οι επισκέπται, και οι έξορστοι εις την έρημίαν εκείνην τους επεθύμουν τόσο πολύ!

Το Νουλάτον κατωκείτο από εικοσάδα ύπαλλήλων, ρωσικής η άμερικανικής καταγωγής, οι όποιοι προσφέρθησαν να προμηθεύσουν εις την οικογένειαν ό,τι έχρειάζετο. Αν και φροντίζει η Έται-

ρία να τοις στέλλη τακτικώς τα χρεώδη, έν τούτοις εκείνοι εύρίσκουν και έκαστω τροφίαν το καλοκαίρι, είτε θηρεύοντες ταράνδους και ρέννους, είτε αλιεύοντες εις τα ύδατα του Γιουκόν. Έδω άρθνοούν πολλά είδη ιχθύων και ιδιαίτέρως, ο ιχθύς ο λεγόμενος ν α λ ι μ α, καλός μάλλον προς τροφήν των κυνών, εκτός του ήπατός του, το όποιον οι συννεθισμένοι να το τρώγουν, το εύρίσκουν νρετιμώτατον.

Έννοείται ότι οι κάτοικοι του Νουλάτου εξέπλάγησαν κάπως όταν είδαν την Εύδρομον Οικίαν και πολύ περισσότερο όταν ο Κασκαμπέλ τους είπεν ότι εκόψει να επιστρέψη εις την Εύρώπην δια Σιβηρίας. Φυσικά εύρον το έγχείρημα πολύ τολμηρόν. Αλλ' ως προς το πρώτον μέρος του ταξιδίου, το όποιον θα έτελείονεν εις το Πόρτ-Κλαράν, τους έδεδάισαν ότι θα συνετελεστο άνευ έμποδίου και κρίν η καταληφθώσιν από τα πρώτα χειμερινά φύχη αι πεδιάδες της Άλάσκας.

Κατά συμβουλήν του κυρίου Σεργίου, άπεράσισαν να προμηθευθώσιν έδω μερικά από τα απολύτως άναγκαία δια την διάβασιν των στεκτών. Προπαντός η εύκαιρία ήτο κατάλληλος να προμηθευθώσιν κάμποσα ζεύγη όμματουάλων, άπαραίτητων δια τον ταξιδεύοντα εις εκτάσεις γιονοσεπεις. Αντι άλλων ύάλινων κοσμημάτων, οι Ίνδοι τους έδωσαν μίαν δωδεκάδα ήσαν ξύλινα, χωρίς φακούς, καλύπτοντα τους οφθαλμούς και άφινοντα μόνον μίαν στενήν όπην, αρκετήν δια να βλέπη ο φορτών αυτό και να διευθύνεται ασφαλώς. Τα διοπτρα ταύτα προφυλάσσουν από τάς οφθαλμίας, τάς όποιας προφενει η διαρκής άντανάκλασις των χιώνων. Όλοι τα έδοκίμασαν και έβεβαίωθησαν ότι θα τοις ήτο εύκολον να τα συννεθίσουν.

Έκτός των μηχανημάτων τούτων, των προσυλακτικών της όράσεως, έπρεπε να λάβουν πρόνοιαν και δια τους κόδας των, διότι βεβαίως δεν οδοιπορούσιν με τα λεπτά ύποδήματα του περιπάτου εις τάς στέππας της Σιβηρίας!

Η αποθήκη του Νουλάτου έπρομηθευσεν αρκετά ζεύγη γονδρών ύποδημάτων από δέρμα φώκης, τα όποια θεωρούνται ως τα καταλληλότερα δια τάς μακράς εκείνας πορείας επί έδάφους παγωμένου και τα όποια γίνονται άδιάδροχα δια παχίος στρώματος λίπους.

Τούτο ένέπνεεν εις τον Κασκαμπέλ την ελπίς εύλογωτάτην παρατήρησιν: — Είνε πάντοτε ώφέλιμον να ένδύεται κανείς όπως τα ζώα των χωρών, τάς όποιας διέρχεται. Αφ' ου η Σιβηρία είνε η χώρα των φώκων, ας ένδυθώμεν ως φώκαι.

— Ός φώκαι με γυαλιά! η απέκρινθη ο Άλέκος. Καί η εύφυλογία του

έτυχε της πατρικής επιδοκιμασίας. Η οικογένεια έμεινε δια ήμέρας εις το Νουλάτον, αρκετάς δια να ξεκουρασθώσιν οι Ίκποι. Έσπευδε να φθάση εις το Πόρτ-Κλαράν. Η Εύδρομος Οικία εξέκίνησε την 21 Αυγούστου, άμα τη άνατολή, και από της στιγμής ταύτης αφήσαν όριστικώς την δεξιάν όχθην του μεγάλου ποταμού.

Ηδη ο Γιουκόν έκαμα κλίσιν εύρειαν προς τα νοτιοδυτικά, δια να χυθή μετ' άλλων εις τον κόλπον του Νόρτων. Αν η Εύδρομος Οικία επέμεινε νακολουθή τον ρούν του Γιουκόν, η όδός της θα επεμαχύνετο άνωφελώς, διότι αι εκβολαι του ποταμού εύρίσκονται κάτωθεν του Βεργίγγσιου πορθμού. Έκείθεν έπρεπε να αναβή πάλιν εις το Πόρτ-Κλαράν, δια παρακτίου οδού, διακοπομένης υπό κλίπων, κολπίσκων και όρμων, όπου ο Μονομάχος και ο Βερμούτ θα κατεκοινούντο επί ματαίω.

Ηδη το φύχος εγγίνετο έπαισητότερον. Αι άκτίνες του ήλιου, αι λίαν πλάγαι, παρεχον άκόμη φώς αρκετόν, αλλά θερμότητα έλαχίστην. Πυκνά νέφη, αποτελούντα όγκον ύποφαιον, η πείλουν να διαλυθώσιν εις χιόνα. Το θήραμα καθίστατο σπανιώτερον, τα αποδημητικά πτηνά ήρχισαν να φεύγουν ζητούντα προς μεσημβρίαν γλυκύτερα μέρη δια να διαχειμάσουν.

Μέχρι της ήμέρας εκείνης ο Κασκαμπέλ και οι περι αυτών δεν υπέφερον πολύ από τους κόπους του ταξιδίου. Η ύγεια των διατηρείτο θαυμασίως άκλόνητος και είχαν όλον το δικαίωμα να ελπίζον ότι σβωι και ύγειε θα έφθανον και εις το Πόρτ-Κλαράν.

Τούτο και συνέβη τώνοντι την 5 Σεπτεμβρίου μετά πορείαν πεντακοσίων λευγών από της Σίτσας και περίπου χιλίων εκατόν από του Σακραμέντου. Τούτέστιν εις διάστημα έπτά μηνών είχαν διατρέξη χιλίας έπτακοσίας λεύγας επί της Δυτικής Άμερικής.

(Έπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΣΕΝΟΒΟΥΛΟΣ

Ο ΚΟΥΚΚΟΣ

Ο κουκκος «κούκκου κούκκου» κράζει και τώχουν μιá κρυφή χαρά τόσα παιδάκια τρυφερά — Το καλοκαίρι πλησιάζει.

Ο κουκκος «κούκκου κούκκου» ψάλλει χορεύουν δια μικρά παιδάκια και τραγουδούν με την καρδιά — Το καλοκαίρι ήλθε πάλι.

Ο κουκκος «κούκκου κούκκου» δός τον χαρός τραγούδια τραγουδεί, χαρός και νίκης, επειδή πάγει ο χειμώνας, ο έχθρός του.

[Έκ των του Γ. Μ. ΒΙΖΥΝΟΥ]

ΤΟ ΒΑΡΟΜΕΤΡΟΝ

Πρό τινων ήμερών ο φίλος μου Λουδοβίκος, βλέπων με να συμβουλευώμαι το βαρομετρών μου, μοι είπεν:

«Είνε αδύνατον να κυττάσω βαρομετρών, χωρίς να ένδυμθώ άμέσως μίαν σκηνην της παιδικής μου ηλικίας, την όποιαν πρέπει να σου διηγηθώ. Ο πατήρ μου είχαν έν τοιστον όργανον, το όποιον ήγάπη πολύ, ως οικογενειακόν κειμήλιον. Το κλαίσιν του ήτο καλλιτεχνικώτατον, περιχρυσον, με γλυφάς πολύ ώραίας. Επί του τοίχου της τραπέζαρίας ανηρτημένον, το βαρομετρών κατείχε την τιμητικώτεραν θέσιν. Ο πατήρ μου το εκτόπα με τον δακτυλον κάθε πρωί και εκανόνιζε τον δείκτην κρίν εισέσθη εις το σπουδαστήριόν του, κείμενον παρακλεύρια.

Μίαν ήμέραν, ενώ η Έρασμία, η παιδαγωγός, έστρωνε δια το πρόγευμα, ο υίός της Ίωσή και εγώ ετρέχαμεν γύρω εις την τράπεζαν και εκυνηγούμεθα τρελλά, ως παιδία δέκα-δωδεκα έτών που ήμεθα τότε. Μία σατανική ιδέα μου επήλθεν εξαίφνης. Μολοντι πολλάκις μου είχαν απαγορεύσει να εγγίξω το βαρομετρών, έν τούτοις, καθώς έπέρασα από πλησίον του τρέχων, το ήρκασα από το κάτω μέρος του κλαίσου και το ύθησα ίσχυρως δια να ταλαντευθώ, ως εκκρεμές.

Άλλοίμονον! όχι μόνον έταλαντεύθη, άλλ' έξήλθεν από το καρφίον του και έπεσεν επί του δαπέδου. Όλα έσπασαν και το ύάλιον, και οι δείκται και αι γλυφαί. Ο δε ύδράργγρος διεχύθη κατά μικράς σταγόννας, αι όποια έτρεχον η μία όπισθ της άλλης, ως δια να συνενωθώσιν.

Έξαιφνης η θύρα της τραπέζαρίας ήνοιχθη και ο πατήρ μου έπεφάνη. Όχρυσασεν ιδών την καταστροφήν και ήρώτησε πλήρης όργης: «Ποιός το έσκασε;»

Φοβούμενος την τιμωρίαν, έχαμήλωσα την κεφαλήν χωρίς νακοκρηθώ. Άλλ' ο γλυκός, ο συνσταλμένος Ίωσή, ο όστος ήτο τόσο αγαθός, δσον και αφωσιωμένος προς εμέ, απέκρινθη άμέσως: «Εγώ!»

Τον έδραξεν άμέσως ο πατήρ μου από τον βραχίονα και τον έσυρεν εις το σπουδαστήριον. Η θύρα εκλείσθη και ηκούσαμεν φωνάς... Ο δυστυχής Ίωσή έξυλοκοπήετο, δια να μάθη εις το εξής κατά τρόπον άληθιμόνητον να μη εγγίξη τα βαρομετρα.

Όμνησα δια να φωνάξω: «Εγώ το έσκασα! Εγώ!» Άλλά μ' έμάντευσεν η Έρασμία, έτρεξε, μ' έσταμάτησε και μοι είπε χαμηλή τη φωνή:

«— Σώπα έσύ, σώπα! Το κεφάλι του Ίωσή είνε πολύ πιό σκληρό από το δικό σου. Ας φάγη και δύο-τρεις ξυλιές» δεν πειράζει. Μόνον σώπα!

«— Αδελφός! άπάντησεν εκείνη, έν μέσω των δακρύων της. Τά δέντι, ο πατήρ μου δεν επέμεινε να πραγματοποιήση την άπειλήν του. Έπεδιόρθωσεν δσον καλλίτερα ήμπούσε το βαρομετρών του, αλλά δεν έκμα λόγον περι έξόδων εις την Έρασμίαν.

«— Α, δεν πιστεύω! άπάντησεν εκείνη, έν μέσω των δακρύων της. Τά δέντι, ο πατήρ μου δεν επέμεινε να πραγματοποιήση την άπειλήν του. Έπεδιόρθωσεν δσον καλλίτερα ήμπούσε το βαρομετρών του, αλλά δεν έκμα λόγον περι έξόδων εις την Έρασμίαν.

«Ο πατήρ μου ήνοιξε πάλιν την θύραν και εξώθησε προς ήμας τον Ίωσή, κατακόκκινον, άλλ' απαθή, χωρίς δάκρυ εις τους οφθαλμούς. Η Έρασμία με είχαν αφήση και ήγέρθη. Ο πατήρ μου τη είπεν:

«— Είσθε ύπεύθυνος δια τάς ζημίας του υιού σας. Θα κρατήσω από τον μι' σθόν σας την αξίαν του βαρομετρου.

«Η Έρασμία απέκρινθη:

«— Όπως αγαπάτε, κύριε.

«Κατόπι μ' έλαβεν εις τάς άγκάλας της, κατήλθε την κλίμακα και τρέχουσα δλονέν μ' έφεραν εις το δωμάτιόν της.

«Ηλθε μετ' άλλιον και ο Ίωσή. Έκει έμειναμεν ενηγκαλισμένοι και οι τρεις και εκλαύσαμεν.

«— Έσείξ λοιπόν να πληρώσετε το βαρομετρών που έσκασα εγώ; ήρώτησα την Έρασμίαν.

«— Α, δεν πιστεύω! άπάντησεν εκείνη, έν μέσω των δακρύων της. Τά δέντι, ο πατήρ μου δεν επέμεινε να πραγματοποιήση την άπειλήν του. Έπεδιόρθωσεν δσον καλλίτερα ήμπούσε το βαρομετρών του, αλλά δεν έκμα λόγον περι έξόδων εις την Έρασμίαν.

«Έν τούτοις το περιστατικόν εκείνο έδάρυνε την συνειδήσιν μου. Όλην την ήμέραν ήμην μελαγχολικός. Συνησθάνομην ότι δεν έκαμα καλά, ότι έπρεπε να φανερώσω άμέσως εις τον πατέρα μου, ότι εγώ ήμην ο έννοχος. Άφίνων τον Ίωσή να αναλάβη εκείνος το πταίσμα και να ύποστη την τιμωρίαν, η όποια ήρμοζεν εις εμέ, έπραττα από φόβον, από δειλίαν, μίαν κακήν πράξιν.

«Το έσπέρας, εις την μικράν αθουσαν όπου εκαθήμεθα μετά το δείπνον, ο πατήρ μου, ο όστος είχε παρατήρηση την μελαγχολίαν μου, με ήρώτησε την αιτίαν. Κατ' αρχάς δεν απέκρινθη. Άλλ' επειδή ο πατήρ μου επέμενε, δεν ήργησα να ριθώ εις τάς άγκάλας του αναφανών: «Είνε άθώος! Είνε άθώος!»

«Η λέξις ήτο πολύ βαρεία, αναλόγως της έλαφρότητος του εγγλήματος. Ο πατήρ δεν ένόησε περι τίνος πρόκειται.

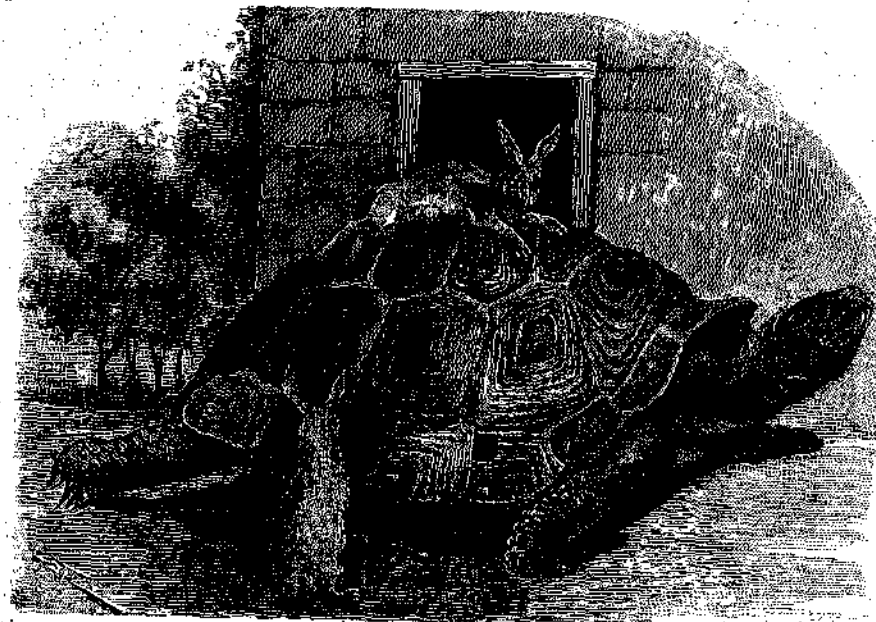
«— Αθώος Ποιός; Τίνος;

«Τότε τψ διηγήθην όλα δσα συνέβησαν την πρωίαν. Ο πατήρ μου τα ήκουσεν εκπληκτος, συνεικνήθη και αφ' ου μ' επέκληξεν, όπως μου ήξιζε, μοι είπεν, όμιλών περι του Ίωσή:

«— Έχει γενναίαν καρδίαν. Μη λησημονήσης ποτέ, παιδί μου, την διαγωγήν του εις αυτην την περίστασιν, κατά την όποιαν έδειξε τόσο μεγάλην άρσιωσιν προς σε.»

«— Άνεκουφίσθη δια της έξομολογήσεως εκείνης και έλαβα έκτοτε την άποφασιν να όμολογώ μετά παρησίας τά λάθη, εις τά όποια τυχόν θα υπέπιπτα.»

Κατά τον Άκαδημαϊκόν MAXIME DU CAMP

ΔΙΑ ΝΑ ΦΘΑΣΗ ΓΡΗΓΟΡΩΤΕΡΑ

- Αί ! Τ' είνε πάσι γέιτονα, αυτό τὸ ξαφνικό ;
- Μάν τα 'ρωτᾷς . . βιάζομαι . . μεγάλο μου κακό !
- Ἄρρωστα ἔχω τὰ παιδιά . . τοὺς πάγω γιατρικό . .
- Καὶ 'στὴ χελώνα ἀνέδωκες νὰ πῆς εἰς τὰ παιδιά σου ;
- Ἐλα, Χριστέ και Παναγιά ! Δὲν εἶσαι 'στὰ σωστά σου !
- Δὲν λένε πως 'στὸ τρέξιμο νικᾷ τὸ λαγὸ ;
- Δὲν λένε πως τὸ λοιπὸν ἀνέδωκα κ' ἐγώ
- Στὸ καύκαλό της τὸ λοιπὸν ἀνέδωκα κ' ἐγώ
- Νὰ φθάσω γρηγορώτερα, ἀφ' οὐ πέρος ἀργῶ . .

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΥΝΟΣ

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ

ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ]

[Συνέχεια ἰδὲ σελ. 158]

Ὁ Φίλιππος, μολόντι λυπημένος καὶ αὐτὸς ποῦ θὰ ἔβριε τὴν Δέαν, τώρα ποῦ ἐσημάνει ἡ ὥρα τῆς ἀναχωρήσεως ἀνυπομονεῖ νὰ φύγουν. Ἔβριε τὸ πρῶτον τοῦ ταξιδίου καὶ τὴν λύπην τοῦ συγκινητῆ τὸ θάλαττον ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον ἐμπνέει πάντοτε τὸ ἀγνωστον εἰς τὰς νέας φυγὰς. Ἐν τούτοις ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ γεμίζουσι δάκρυα ἄλλα οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ γεμίζουσι δάκρυα ἄλλα τὰ συγκρατεῖ με γυναιότητα. Διὰ τὴν διασκέδαση τὴν λύπην τοῦ, διανοίγει τὸ κοκκινωτέρτον μεταξωτὸν, διὰ νὰ ρίψῃ ἐν βλέμμα εἰς τὰ «παιδιά» τοῦ πατέρ- Ἰωσήφ, τὰ ὅποια φαίνονται ἐπίσης ἀνυπομονοῦντα νὰ ἀναχωρήσουν, ἂν κρίνη τις ἀπὸ τὰ σκιρτήματα καὶ τὰ πηδήματα ποῦ κάμνουν μέσα εἰς τὸ κλωδίον των.

— Παίζου τὴν τυφλομύγαν, λέγει ὁ Φίλιππος πρὸς τὴν Δέαν. Τὸ κοράσιον ρίπτει καὶ αὐτὸ ἐν βλέμμα εἰς τὸ κλωδίον καὶ χαμογελά, μᾶλλον διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν φίλον του. Τὰ παιγνίδια τῶν λευκῶν ποντικῶν δὲν διασκέδῃζον τὴν Δέαν . . Συγχρόνως ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Ἐνσορτ συλλογίζονται μὴπως τὰ «παιδιά» τοῦ

πατέρ- Ἰωσήφ ἀποδοῦν ἄρκετὰ ἐνοχλη- τικὸν συνταξιδιόματι . .

Ἐπιτέλους ἦλθεν ἡ ἄμαξα πρὸς μεγάλην εὐχαρίστησιν ὄλων, καὶ ἀφ' οὗ ἐφορτώθησαν τὰ πράγματα, οἱ ταξιδιῶ- ται ἐξεκίνησαν διὰ τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν. Οἱ πρῶτοι κοῦ συνήντησαν ἐκεῖ, ἦσαν ἡ Κελίνα καὶ ὁ Λίλυβελ, οἱ ὅποιοι τοὺς ἐπερίμεναν ἀνυπομονῶς.

Ἡ Κελίνα ἐφαίνετο πολὺ λυπημένη καὶ οἱ ἐρυθροὶ ὀφθαλμοὶ της ἐμαρτύρουν διὰ εἰς κλάυση. Ὁ Λίλυβελ, ὁ ὅποιος διὰ τὸ ἐξαιρετικὸν τῆς περιστάσεως, εἶχε περιβληθῆ τὴν κυριακάτικα τοῦ Φιλίππου, ἐστέναιεν ὅσον ἠμποροῦσε καὶ ἐγοῦρλωνε τὰ μάτια του—δεῖγμα καὶ αὐτὸ συγκινη- σεως, —κρατῶν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του ἕνα μεγάλο πανέρι, ἀγνωστον περιεχομένου.

Μόλις ἡ Κελίνα εἶδε τὸν Φίλιππον, ἔτρεξε πρὸς αὐτὸν καὶ χωρὶς νὰ προσέ- σῃ οὔτε τὰ καινούργια του φορέματα, οὔτε τὰ παιδιά τοῦ πατέρ- Ἰωσήφ, τὰ ἔ- θλιψε δλα μαζί εἰς τὰς εὐρείας της ἀγκάλας θερμῶς καὶ παρατεταμένως.

— Παιδάκι μου! πουλάκι μου χρυσό ! ἀνέκραξε με θρήνηος καὶ κλάματα, ἔτσι λοιπὸν μοῦ φεύγεις ; Ὄμιέ! Τὶ εὐμορ- φο ποῦ εἶνε με αὐτὰ τὰ καινούργια του φορέματα. Σὲ βασιλόπουλο μοιάζει (καὶ ἐσκώπησε τὰ δάκρυά της διὰ νὰ τον ἰδῆ καλλίτερα.) Τὸ παιδάκι μου μοῦ

φεύγει! Καὶ τί θὰ γίνωμαι τώρα, χωρὶς τὸν Φίλιππο μας, ἐγὼ καὶ ἡ Δέα ;

— Μὴν κἀνης ἔτσι, Κελίνα, καὶ θὰ ξαναγορίσω, εἶπεν ὁ Φίλιππος, μετὰ κόπου ἀποκαθεῖς ἀπὸ τὸν ἐναγκαλι- σμὸν τῆς ἀγαθῆς γραίας, σπογγίζων δὲ καὶ αὐτὸς τὸ δακρὸβρακτὸν πρῶσωπόν του. Θὰ γυρίσω γρήγορα ἄληθεια κύ- ριε ; ἠρώτησεν τὸν ζωγράφον.

— Ναι, παιδί μου, ἀπήντησεν ὁ κύ- ριος Ἐνσορτ, θὰ γυρίσωμεν τὸν χει- μῶνα, ἂν δὲν μας ἐμποδίσῃ τίποτε.

Ἄνακουρίσθη ὀλίγον ἡ Κελίνα, ἅμα ἤκουσε τὴν ὑπόσχεσιν αὐτὴν.

— Σὰς ἔφερα ἕνα γλύκισμα, εἶπε, ποῦ τὸ ἔκαμα ἐπίτηδες γιὰ σὰς σήμερα τὸ πρωί. Δὲν ξεβῶω ἂν κάμουν τέτοιον 'στὸν τόπο ποῦ θὰ κᾶτε. Ἐκεῖ μέσα εἶνε ἀκόμη ἕνα κοτόπουλο φητὸ καὶ μία σακ- κοῦλα καθουρισμένα μύγδαλα. Ἔδω, Λίλυβελ, ἄφρασε ἐδῶ τὸ πανέρι σου!

Ὁ Λίλυβελ ὑπήκουσε καὶ ἡ Κελίνα ἔθεσε πρὸ τοῦ Φιλίππου τὰ ὀρεκτικὰ πράγματα, τὰ ὅποια εἶχεν ἀπαριθμήσῃ.

— Σ' εὐχαριστῶ πολὺ, πολὺ, Κε- λίνα μου, εἶπε τὸ παιδίον, συγκινη- μένον διὰ τὰ ὀπτα δείγματα τῆς πρὸς αὐτὸ ἀγάπης τῆς μαῦρης. Ἐίμαι βε- βαιὸς ὅτι ὅλα ἅσα μοῦ ἔφερες εἶνε πάρα πολὺ ὠραία . .

— Ναι! ἐλπίζω μάλιστα ὅτι ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία—καὶ ἡ Κελίνα ἐστράφη πρὸς τὸν ζωγράφον καὶ τὴν σύζυγόν του,— θὰ μου κάμουν τὴν τιμὴν νὰ δοκι- μάσουν. Τὸ κοτόπουλο εἶνε πολὺ τρυφερὸ καὶ τὸ γλύκισμα . . ἂ, δὲν ἐλυπήθηκα τίποτε διὰ νὰ γίνῃ ὠραῖον.

Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Ἐνσορτ ἠν- χαρίστησαν ἀπὸ καρδίας τὴν ἀγαθὴν γυ- ναίκα καὶ τὴν ἀποχαιρέτησαν κατόπι ἐίλκυσαν εἰς τὰς ἀγκάλας τῶν τῆν Δέαν καὶ τὴν ἠσπᾶσθησαν θερμῶς.

— Νὰ μὴ μας ξεχάσης, καλό μου κορίτσι, τῆ εἶπεν ἡ κυρία Ἐνσορτ ἔν- νοια σου, θὰ σου ξαναφέρωμεν τὸν Φί- λιππον γρήγορα.

Ἦλθεν ἡ τελευταία στιγμή τοῦ χω- ρισμοῦ. Ὁ Φίλιππος λαμβάνει με τρέ- μουσαν χεῖρα τὴν μικρὰν χεῖρα τῆς Δέας, προσπαθεῖ νὰ μειδιάσῃ, ἀλλὰ δὲν το κατορθώνει καὶ στεναίνει. Ἐν τούτοις δὲν κλαίει δὲν θέλει νὰ κλάυσῃ ἐπι- φυλάσσει νὰ κλάυσῃ ὅταν θὰ εἶνε μό- νος ἤδη ἐντελῶς τὴν μικρὰν του φίλην.

— Πρέπει νὰ ἐμῶ εἰς τὸ βαγόνι, Δέα, τῆ εἶπεν ἄλλα σὲ παρακαλῶ νὰ μείνης ἐδῶ ἕως ὅτου ξεκινήσῃ τὸ τραῖ- νον ἢ θέλω νὰ σε βλέπω ὡς τὴν τελευ- ταία στιγμή. Προπάντων νὰ μὴν κλαῖς ὅταν θὰ φύγω, γιατί θὰ γυρίσω γρήγο- ρα. Θὰ φέρω πίσω καὶ τὰ ποντικᾶκια τοῦ πατέρ- Ἰωσήφ.

Ὄμιέ! με ζωηρότητα, εἰς τόνον, τὸν ὅποιον προσεπάθει νὰ καταστήσῃ ἐνθαρ-

ρυντικὸν Ἐβίλησε κατόπι τὴν Κελί- ναν, ἐβίλησε τὴν Δέαν καὶ ἐκίνησεν εἰς τὸ βαγόνιον ὅπου τὸν ἐπερίμεναν ὁ κύ- ριος καὶ ἡ κυρία Ἐνσορτ.

Ἡ γηραιὰ μαῦρη ἔφερε τὸ μαυδύλιον εἰς τὰ μάτια της καὶ ἤρχισε κἀλιν νὰ κλαίῃ. Ἡ Δέα ἔκρυψε τὸ πρῶσωπόν της με τὰ χεράκια της. Καὶ αὐτὸς ὁ Λίλυβελ ἔ- θρηνη γοερῶς καὶ ἐσπογγίε τοὺς ὀφθαλ- μούς εἰς τὴν ποδιὰν τῆς μητρός του. Αὐτὴν τὴν εἰκόνα εἶχε πρὸ τῶν ὀφθαλ- μῶν του ὁ Φίλιππος, ἐν ᾧ ἐκινετο τὸ τραῖνον καὶ ἐκεῖνος ἐφώναζε με φωνὴν ἠλλοιωμένην ἀπὸ τὸν θρήνον :

— Ἄντιο, Δέα! Ἄντιο, Κελίνα, Ἄν- τιο, Λίλυβελ. Καλὴ ἀντάμωσι !

Δὲν ἐφαίνετο σχεδὸν ἡ ἀμαξοστοιχία, βίαν ἡ Δέα ἀπεκάλυψε τὸ πρῶσωπον. Ἦτο ὠχρὰ τὰ χαρακτηριστικὰ της ἐφε- ρον τὴν σφαγίδα βαθύτατος λύπης ἄλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ της ἦσαν στεγνοί. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ Φίλιππος ἐκυ- φεν ἀπὸ τὴν θυρίδα διὰ νὰ ρίψῃ ἀκόμη ἐν βλέμμα εἰς τοὺς φίλους του. Τὰ μαῦ- ρα μαλλιά του ἐκυμάτιζαν εἰς τὸν ἀέρα καὶ ἐκίει ζωηρῶς τὴν χεῖρα εἰς τελευ- ταιὸν ἀποχαιρέτησόν. Μετ' ὀλίγον ἡ εἰκὼν ἐγίνε δυσδιάκριτος καὶ ὁ ἀφωσιω- μένος σύντροφος τῶν παιδικῶν της χερ- νῶν, ὁ κοινῶς τῆς θλίψεως της καὶ τῆς χαρᾶς, ἐξηφανίσθη ἀπὸ τοὺς θολοὺς ὀφθαλμούς τῆς Δέας. Ἦνοιγετο πρὸ αὐτοῦ ὁ κόσμος, ὁ ἀπέραντος κόσμος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ.

Η ΜΙΚΡΑ ΚΑΗΦΟΝΟΜΟΣ.

Δύο κυρίαὶ κάθηται εἰς αἴθουσαν πλου- τίας ἐστολισμένην, ἐνὸς τῶν ὠραιότε- ρων μεγάρων τῆς λεωφόρου Μάδι- σων, ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ. Ἡ μία εἶνε ἡ μήτηρ τοῦ ζωγράφου Ἐνσορτ ἡ ἄλλη, μία φίλη της, πρὸ μικροῦ ἔβανελθοῦσα ἀπὸ μακρὸν ταξιδίου εἰς τὸ ἐξωτερικόν.

Ἡ κυρία Ἐνσορτ ἡ μήτηρ, — ἡ ἡ λαίδη Ἐνσορτ, καθὼς τὴν ἀπεκάλου συνήθως, τὸ μὲν διὰ νὰ τὴν διατελ- λωσι ἀπὸ τὴν νόμφην της, τὸ δὲ διότι ἔβριε κολὸν καιρὸν εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ ἐκεῖ ἔλαβε μόνη της αὐτὸν τὸν τί- τλον,— ἡ κυρία Ἐνσορτ ἦτο ὠραία γραῖα ὑψηλή, ἐπιβλητικὴ καὶ αὐστηρά. Οἱ κυανοὶ της ὀφθαλμοὶ εἶχον μίαν ἐκφρα- σιν ψυχρότητος, ἐφαίνοντο δὲ σκληροὶ καὶ διαπεραστικοὶ ὡς τρυβέλια, ὅσας ἠτένιζον κανένα πρὸς τὸν ὅποιον ἡ γραῖα δὲν διέκετο εὐμένως. Ἔβριε μείνη χή- ρα ἐνωρίς, με μεγάλην περιουσίαν καὶ τρία τέκνα : Ὁ Φίλιππος ὁ μεγαλύτε- ρός της, ὁ καὶ ἀγαπημένος της, διεκρί- θη νεώτατος εἰς τὸν Ἀνεγνωτικὸν Πόλε- μον, ἐγίνε λοχαγὸς ἐν ἡλικίᾳ εἰκοσι- τεσσάρων ἐτῶν, ἀλλὰ δὲν ἐπᾶνῆλθεν ἐκ τοῦ πεδίου τῆς μάχης. Ὁ δευτερότοκος εἶνε ὁ ζωγράφος Ἐδουάρδος Ἐνσορτ,

τὸν ὅποιον ἐγνωρίσαμεν. Τὸ τρίτον τέ- κνον εἶνε μία κόρη, ἡ Μαίρη Βᾶν Νὲρ- κωμ, πλουσία χήρα, ὅπως καὶ ἡ μήτηρ της, με μίαν μονογενῆ θυγατέρα, ἡ ὁ- ποία θὰ ἐκληρονομεί μίαν ἡμέραν τὴν μεγάλην περιουσίαν τοῦ πατέρος της καὶ τῶν ἄλλων ἀκλήρων συγγενῶν.

Αἱ δύο γηραιαὶ κυρίαὶ, καθήμεναι εἰς

τὴν αἴθουσαν, συνωμίλου οικειῶς με πολλὴν ζωηρότητα. Ἦσαν παιδικαὶ φί- λαι καὶ δὲν εἶχον συναντηθῆ πρὸ πολ- λῶν ἐτῶν ἔδην ἡ συνομιλία των ἦτο κρᾶμα ἀναμνήσεων, οἰκογενειακῶν διη- γήσεων καὶ σχολίων ἐπὶ τῶν γεγονότων τῆς ἡμέρας.

(*Βλέπετε συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΤΟ ΠΑΛΛΙΚΑΡΙ ΤΗΣ ΦΑΚΗΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ἐπесе μιά τουφεκία καὶ ἡ Μάρω κατετρόμαξε.

— Χαί χά ! χά ! ἐγέλασεν ὁ ἀδελφός της Μήτηρ καὶ της εἶπε : Καίμηνη καὶ σύ ! Με τὸ παραμικρὸ τρομάζεις. Νά, ἐκεῖ-ἐπάνω 'ς τὸ βουνάκι εἶνε κυνηγὸς.

— Τὸ ξεῦρω, ἀπεκρίθη ἡ Μάρω, με κάποιαν ἐντροπήν διὰ τὸν φό- βον της. Μὰ ἡ τουφεκία ἔπесе τόσῳ κοντὰ καὶ τόσῳ ἔξαφνα . . .

— Τὰ κορίτσια εἶνε πάντα φοβητσάρικα, εἶπεν ὁ Μήτηρ με ὑπε- ρηφάνειαν. Μόνον οἱ ἄνδρες καὶ τὰ ἀγόρια εἶνε γενναῖοι καὶ παλλικάρια!

Ἡ Μάρω δὲν ἀπεκρίθη τίποτε καὶ ὁ Μήτηρ ἔφυγε διὰ νὰ ὑπάγῃ φαγητὸν εἰς τὸν πατέρα του, ὁ ὅποιος ἐργάζεται εἰς τὸ χωράφι.

Ὅταν ἐγύρισεν, ἀπήντησε τὴν Μάρω, ποῦ ὠδηγοῦσε εἰς τὸ σπίτι ἕνα κοπάδι χήνες.

« Νά, τέτοια δουλειὰ σοῦ ταιριάζει ! εἶπεν ὁ μικρὸς περιπαιχτού- λης. Τί κοντὰ καὶ ἡμερὰ πουλιά ! Κυτταξε, Μάρω, τί ἀγαρμπα καὶ ὀκνά ποῦ περπατοῦν. Σοῦ ! Σοῦ ! Κομμάτι πιδ γρήγορα ντέ ! »

Ἄλλὰ ἡ χήνες δὲν βιάζονται ποτέ. Ὅλο τὸ κοπάδι ἐσταμάτησε καὶ ἐπεριτριγύρισε με φωνὴς τὸν Μήτηρ, με κάτι λαιμούς μακροὺς καὶ τεν- τωμένους καὶ με κάτι μύτες μαῦρες, ροβερὲς καὶ τρομερὲς. Ὁ Μήτηρ — τί παλλικάρι ! — ἔβαλε τὲς φωνὲς καὶ τὰ κλάματα.

« Διῶξέ τες Μάρω, διῶξέ τες ! Θὰ με δαγκάσουν ! »

Ἡ Μάρω ποῦ ἐπλησίαζεν εἰς τὸ σπίτι, ἐγύρισε καθὼς ἀκουσε τὲς φωνὲς τοῦ ἀδελφοῦ της, ἔτρεξε με γυναιότητα, διεσκόρπισε τὸ κοπάδι τῶν χηνῶν καὶ ἔλυσε τὴν πολιορχίαν.

« Περὶεργο πρᾶγμα, εἶπε ὕστερα πρὸς τὸν Μήτηρ μ' ἕνα πονηρὸ χαμόγελο. Κρῖμά που ἔλεγα κ' ἐγὼ πως τὰ ἀγόρια εἶνε παλλικάρια ! »

ΚΑΝΟΥΤΟΣ

Είπον ποτε οι αὐλοὶ εἰς τὸν Κάνου- τον τὸν Μέγαν, βασιλέα τῆς Ἀγγλίας...

Τότε ὁ Κάνουτος, χωρὶς νάποικρῆθῃ, διηυθύνθη πρὸς τὴν ἀκτὴν, ἀπὸ τῆς ὁποίας δὲν ἀπέχετο πολύ.

Ἄλλ' ἡ παλιόρα ἀνέβαινε δλονέν, τὰ κύματα πῶλον ἄλληλα καὶ ἠπειλοῦν νά καλύψουν τὸν βασιλέα.

— Βλέπετε, ὁ Ὠκεανὸς δὲν με ὑπακούει. Τοιαύτῃ ἡ ἀδυναμία τῶν βασιλέων τῆς γῆς...

Καὶ ἐπιστρέψας εἰς τὴν πρωτεύουσαν του, ἐξέβαλε τὸ στέμμα του, τὸ ἐτοποθέτησεν ἐπὶ τοῦ ἐσταυρωμένου τῆς Μητροπόλεως...

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΠΑΡΑΜΟΝΑΙ ΕΒΕΤΑΕΩΝ

Ἀγαπητοί μου,

Ἐπαυσαν λοιπὸν τὰ μαθήματα. Ὅσοι ἀπὸ ὀλίγας ἡμέρας ἔχετε τὰς ἐξετάσεις σας...

Βλέπω νοερώς τὰ ὄρατα καρλακία σας, κούποντα με σοβαρότητα ἐπὶ τοῦ ἀνακταῦ βιβλίου...

Μὲ κοττάτε καὶ μου μετῶτε... Πῶσον εἶνε εὐχλωττον αὐτὸ σας τὸ βλέμμα, αὐτὸ σας τὸ μετῶμα!

δσον κοπιαστικὴ καὶ ἂν εἶνε ἡ μελέτη, θά τὴν ἐξακολουθήσετε μέχρι τέλους...

Ἔγχε, παιδιὰ μου, εὔχε! Ἐστὶ σὰς θέλω κ' ἐγὼ, ἐπιμελῆ καὶ φιλότιμα. Οἱ κόποι σας θάναταιμεθοῦν διὰ τῆς ἀγνοίας...

— Βλέπετε, ὁ Ὠκεανὸς δὲν με ὑπακούει. Τοιαύτῃ ἡ ἀδυναμία τῶν βασιλέων τῆς γῆς...

Καὶ ἐπιστρέψας εἰς τὴν πρωτεύουσαν του, ἐξέβαλε τὸ στέμμα του, τὸ ἐτοποθέτησεν ἐπὶ τοῦ ἐσταυρωμένου τῆς Μητροπόλεως...

Βλέπω νοερώς τὰ ὄρατα καρλακία σας, κούποντα με σοβαρότητα ἐπὶ τοῦ ἀνακταῦ βιβλίου...

Μὲ κοττάτε καὶ μου μετῶτε... Πῶσον εἶνε εὐχλωττον αὐτὸ σας τὸ βλέμμα, αὐτὸ σας τὸ μετῶμα!

— τὸσον εἶνε ἀγαπητοὶ καὶ ἀξιεῖται, ὅσοι προπαρκαυαζόνται νά δείξουν εἰς τὰς ἐξετάσεις...

Οἱ μικροὶ μου φίλοι καὶ οἱ μικροὶ μου φίλοι ἀνήκου — καὶ νά ἠξεύρατε με κόσην χάραν το λέγω!

— Πολὺ καλὰ. Πήγαμε τώρα νά ἐτοιμάσῃ τὸ ἀλογο. Θά φύγουμε ἀμέσως.

ΦΑΙΔΩΝ

ΑΗΔΩΝ ΚΑΙ ΧΕΛΙΔΩΝ

[Κατὰ τὸν μῦθον τοῦ Αἰσώπου]

Τοῦ σπιτιοῦ τὸ χελιδὼν λέει μὴ μέρα χαρῶπὸ 'στὸ φιλέημο τ' ἀπδόνι...

— Ἀπδονάκι μου, δὲν κάνει, τόσο εὐμορφο πουλι εἰς τοὺς λόγγους...

Ἡ φωλιά σου ἔλα νά κτίσῃς 'τὴ σκεπὴ τοῦ βασιλεῖα, πῶ γλυκὰ νά κελαδησῃς...

Ἐἰς τοὺς κήπους τὸν π' ἀνθίζων βιόλες, ρόδα καὶ λαλές, κ' ἡ βρύσσυλες γαργαρίζουν...

— Καλλιὸ 'στὸυς ἐρήμους τόπους με θεριά κανεῖς νά ζῆ, παρὰ με κακοὺς ἀνθρώπους...

Ἄχ! ἀκόμη τί ἐπερνοῦσα τὸ θυμοῦμαι 'στὰ κλουδιά μ' ἐσφαλνοῦσαν καὶ ἠθρηνοῦσα...

Ἐλὸς ξέφυγα μὲ ἀγούλλα ἀπ' τὰ χέρια τὰ σκληρὰ καὶ 'ς τὴν ὄκακη μυρτοῦλα...

Ἀπὸ τότε τὸ ἀπδόνι βράδυ-βράδυ κελαδεῖ, καὶ 'ς τὴν ἐρημο φτερώνει, ἀνθρώπα νά μὴν ἰδῆ.

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΩΛΕΙΑ ΧΡΟΝΟΥ

Κόρις τις ἐταξείδευε με τὸν ὑπέρ- τη του. Δὲν εἶχεν ἀκόμη τότε ἐρευρεθῆ ὁ σιδηροδρομὸς...

Τὸ ἀπέρας ἐφθασαν εἰς ἕν ξενοδοχεῖον, ὅπου ἐστάθμευσαν νά διασκεψθῶσιν. Τὸ πρῶτ' ὁ κύριος ἐζήτησε τὰ ὑποδήματά του...

Ἄ Μπα! Πῶς τῶπαθες αὐτὸ, Πέτρο; Τὰ ὑποδήματά μου δὲν εἶνε γυαλισμένα! Δὲν τα ἐγυάλισα...

— Πολὺ καλὰ. Πήγαμε τώρα νά ἐτοιμάσῃ τὸ ἀλογο. Θά φύγουμε ἀμέσως.

— Ἄ, δὲν κειράζει, ἀπῆγγασεν ὁ κύριος του. Ἄφ' οὗ ὑπερα ἀπὸ λίγες ὥρες θά ξαναπεινάσῃς...

« ΒΡΕΧΕΙ! »

(ΠΑΙΝΗΘΙΟΝ)

Τώρα τὸ καλοκαίρι, πού πηγαίνετε εἰς τὴν ἐξοχὴν, εἰμπορεῖτε νά παίζετε...

Ὅριζετε ἐκ τῶν προτέρων μερικὰ δένδρα, ὁ ἀριθμὸς τῶν ὁποίων νά εἶνε κατὰ μονάδα μικρότερος...

— Τελειώσαντες! ἀνέκραξε μίαν ἡμέραν πού ἐπῆγεν εἰς τὸ ἐργαστήριόν του. Βλέπω δὲ ἡ εἰκόνα μου ἐτελειώσεν.

— Ὅχι ἐντελῶς, εἶπεν ὁ ζωγράφος. Τώρα δὲ τῆς δώσω τὸ τελευταῖόν χέρι.

Καὶ ὁ Κουρσιεραλάκης, ἐκκλητικὸς: — Πῶς εἶπατε; Τὸ τελευταῖόν χέρι; Ἐγὼ βλέπω ἐκεῖ καὶ τὰ δύο.

— Πῶς εἶπατε; Τὸ τελευταῖόν χέρι; Ἐγὼ βλέπω ἐκεῖ καὶ τὰ δύο. Μὲ πόσα χέρια λοιπὸν θά με κάμψετε;

Τὸ νεώτατον βιβλίον ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

Οἱ ἄλλοι πρέπει ν' ἀκανθήσουν ἀμέσως «Φευγάλα, παιδιὰ!»

Καὶ διασκορπιζόμενοι ὅλοι, καθ' ἕνας τὰς διευθύνσεις, τρέχουν νά προφυλαχθοῦν...

Τώρα, ἐπειδὴ ἀπὸ κάτω ἀπὸ κάθε δένδρον μόνον ἕνας παίκτης δικαιούται νά μείνῃ...

Ἄυτὸς γάνει καὶ εἶνε ὑποχρεωμένος νά διηγηθῆ ἱστορίαν εἰς τὸν ἀμέσως ἐπόμενον γυρον.

— Συγγνώμην, κύριε, εἶπε με συστολήν. Δὲν ἔφαγα ἀκόμη!

— Ἄ, δὲν κειράζει, ἀπῆγγασεν ὁ κύριος του. Ἄφ' οὗ ὑπερα ἀπὸ λίγες ὥρες θά ξαναπεινάσῃς...

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ μικρὸς Τοῦδ' ἔχει τὴν μανίαν νά ἐξάγῃ ἀπὸ κάθε τι ἕν συμπέρασμα.

— Νά γιναι δὲν ἤθελα καθῆλου νά εἶμαι ἀρῆσθαι ἀνέκραξεν ἔλαρα, διακόψας τὰ κλύματά του.

Ὁ Κουρσιεραλάκης παρηγγίλειν εἰς ἕνα ζωγράφον τὴν εἰκόνα του.

— Ὅχι ἐντελῶς, εἶπεν ὁ ζωγράφος. Τώρα δὲ τῆς δώσω τὸ τελευταῖόν χέρι.

Καὶ ὁ Κουρσιεραλάκης, ἐκκλητικὸς: — Πῶς εἶπατε; Τὸ τελευταῖόν χέρι; Ἐγὼ βλέπω ἐκεῖ καὶ τὰ δύο.

— Πῶς εἶπατε; Τὸ τελευταῖόν χέρι; Ἐγὼ βλέπω ἐκεῖ καὶ τὰ δύο. Μὲ πόσα χέρια λοιπὸν θά με κάμψετε;

Τὸ νεώτατον βιβλίον ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

ΔΙΑΓΡΑΦΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Αἱ λέξεις, ἔδωκεν Πόντος, πρέπει νά φθάνουν εἰς τὸ γραφεῖόν μου ἐντός τῆς προσημέρας...

Παρωμῆς Ὠκεανὸς τοὺς ἀδελφικούς του ἀσπασμούς σου στέλλει τὸ ἔδωκεν Πόντος. Καὶ εἶνα, Χρυσὸ ἀλόν.

Ἄπαναίνας, Φίλεργος Κελιδῶν. Βλέπω δὲ καὶ πολλὴν ἀριθμία καὶ χάριν ἐκφράσεις τὰς ἰδέας σου.

Πολλὴ με συνεκίνησεν ἡ προθυμία σου, δευτῆ Βισλέτα, νά μου γράψῃς μὲλις γίνεις καλλιτέρα...

Κάμινες κακοὺς ὑπολογισμούς, φίλε Ἀνώτατε. Πρὸς 15 λεπτὰ 52 φύλλα κέκονον. Ἐν δὲν ἀπατάμαι...

Ἐκεῖ τούτου οἱ κατὰ φύλλον ἀγαρῆσαι δὲν ἔχουν οὔτε εὐκολία, οὔτε τὸ πρόνομα τῶν συνδρομητῶν...

Ὁ Ἀκάματος Πηδωλάτης ἔλαμα προχθὲς μίαν ἐκδρομὴν μέχρι τῆς Πεντέλης. Ἀλλὰ τὸ περιπέσειον μέρος τοῦ δόξμου...

Χαῖρο πολύ πού μ' ἐνθυμήθηκε, Κίμα τῆς Μυκόνου (αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον προτιμῶ) ἔλαμα καὶ ὑπερα ἀπὸ τῶσον καρὶν...

Σοῦ ἔσταλα, Ἀντιμάρτη Πεδιάς, τὸ Παιδικὸν Θεάτρον, καὶ με γλυκοῦσα. Γράψ μου.

Ἡ Φλογορὰ Ἄχτις τῶν Σοφίλων μου γράφει χορηγούμενος ἐντυπωστικὸς περὶ τοῦ Παιδικοῦ Θεάτρον...

Περιμένω λοιπὸν τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐξετάσεων σου, Ὀμπρεσία, ἂν καὶ δὲν ἐπιμετῶμαι δὲ θά εἶσαι ἐκ τῶν πρώτων.

Πολλὴ ἀραία ἡ ἐπιστολή σου. Μὲ ἐχάρησενσαν διαί ἐκείνη αἱ λεπτομέρειαι.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸν φίλινε στέλλει ἡ Διάπλασις εἰς τοὺς φίλους τῆς «Βρευνητῆν. Μαρίαν τῶν Φαλῆρων, Καλαμάτη Ἔδωμον β' ὁποῖος...

Ἄλλὰ διὰ πόσον νά πρωτογράψῃς προσθέσει τὸ κάθε ἕνα ἔχει τὴν χάριν του. Αὐτὸ νομίζω καὶ ἐγὼ, ἀγαπητῆ μου Φλογορᾷ Ἄχτις.

Περιμένω λοιπὸν τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐξετάσεων σου, Ὀμπρεσία, ἂν καὶ δὲν ἐπιμετῶμαι δὲ θά εἶσαι ἐκ τῶν πρώτων.

Πολλὴ ἀραία ἡ ἐπιστολή σου. Μὲ ἐχάρησενσαν διαί ἐκείνη αἱ λεπτομέρειαι.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸν φίλινε στέλλει ἡ Διάπλασις εἰς τοὺς φίλους τῆς «Βρευνητῆν. Μαρίαν τῶν Φαλῆρων, Καλαμάτη Ἔδωμον β' ὁποῖος...

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ ΠΡΩΤΗΣ ΚΑΙ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ (1879—1893)

Ἡ πρώτη περίοδος τῆς «Διαπλάσεως» ἀποτελεῖται ἐκ τόμων 24, τῶν ὁποίων ἡ τιμὴ ποικίλλει ὡς ἑξῆς :

Α'. — Πρὸς δραχμὴν 1 ἕκαστος διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις, δραχ. 1,10 διὰ τοὺς ἐν ταῖς Ἑπαρχίαις καὶ φρ. γρ. 1 διὰ τοὺς ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ, ἐλεύθεροι ταχυδρομικῶν τελῶν, τιμῶνται οἱ ἐπόμενοι 16 τόμοι τῆς πρώτης περιόδου τῆς «Διαπλάσεως»: 4ος, 5ος, 6ος, 7ος, 9ος, 11ος, 15ος, 16ος, 17ος, 18ος, 19ος, 20ος, 21ος, 22ος, 23ος, 24ος, πωλούμενοι καὶ χωριστὰ ἕκαστος.

Β'. — Πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος πωλοῦνται οἱ ἐπόμενοι 8 τόμοι τῆς πρώτης περιόδου τῆς «Διαπλάσεως»: 1ος, 3ος, 8ος, 12ος, 13ος, 14ος.

Γ'. — Φράγκα 10 τιμᾶται ὁ 20ος τόμος, πλησιάζων νὰ ἐξαντληθῇ, ὅπως ἐξηγητήθη ἤδη ὁ 2ος πωληθέντων τῶν τελευταίων αὐτοῦ ἑκατὸν ἀντιτύπων πρὸς 10 φρ.

Σημειωτέον ὅτι καὶ ἐκ τῶν 16 τόμων τῆς δραχμῆς οἱ βαμμηδὸν ἐξαντλούμενοι θὰ ὑπερτιμηθῶσι καὶ αὐτοί.

ΤΟΜΟΙ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ (ἀπὸ τοῦ 1894)

Δύο τόμοι τῆς δευτέρας περιόδου ἐξεδόθησαν μέχρι τοῦδε ἤτοι:

Τόμος 1ος τῆς Β' περιόδου (1894) τιμᾶται φρ. 7

Τόμος 2ος τῆς Β' περιόδου (1895) » » 7

Παραγγεῖλαι μετὰ τοῦ ἀντιτίμου (δεκτοῦ καὶ εἰς γραμματόσημα παντὸς Κράτους) ἀπευθύνονται δι' ἐπιστολῆς οὐστημένης κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΝ, ἐκδότην τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» Ὁδὸς Αἰόλου 119—Εἰς Ἀθῆνας.

Τώρα ποὺ πλησιάζουν αἱ διακοπαί, αἱ ἡμέραι τῆς ἀναπαύσεως, μετὰ τὴν κόπωση τῆς μελέτης καὶ τὰς συγκινήσεις τῶν ἐξετάσεων, εἰ ἄρρηκτον ἀναφυκτικὸν δύναται νὰ ὑπάρξῃ διὰ τοὺς μαθητὰς καὶ τὰς μαθητρίδας ἀπὸ τοῦς τόμοις τῆς «Διαπλάσεως»; Πιστὸν ἄλλο τερπνότερον καὶ καταλληλότερον ἀνάγνωσμα εἰς τὴν γλώσσαν μας δύναται νὰ εὑρωσιν οἱ γονεῖς διὰ τὰ προσφιλεῖ τῶν τέκνα ἀπὸ τοῦς τόμοις τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων»;

Εἰς τοὺς λαμπροὺς καὶ ἀφθόνας ἐκτυπωμένους τούτους τόμους ἂν ἕκαστος εἴναι ἀνεξάρτητος τῶν ἄλλων ἀποτελῶν, αὐτοτελεῖς βιβλίον): ἐκτός τῆς ἄλλης ποικίλης, τερπνῆς καὶ μορφωτικῆς αὐτῶν ὕλης, ἐμπεριέχονται καὶ τὰ ἐξῆς διδακτικὰ καὶ ἐπαγωγώτατα ἠθικὰ μυστηριώματα,

Εἰς τοὺς τόμους τῆς πρώτης περιόδου

Ο. Ἀγοικτοκόραδος ἐν τῷ 6ῳ τόμῳ. — Οἱ Τριεῖς μικροὶ Σωματορύλακες, ἐν τῷ 7ῳ καὶ 8ῳ. — Ὁ Βρόχος τῶν Γλῶρων, ἐν τῷ 9ῳ. — Ὁ Μικρὸς Ἦρως, ἐν τῷ 10ῳ. — Ἡ Κόρη τοῦ Γεροθομά, ἐν τῷ 11ῳ. — Ὁ Ἰωάννης Καστέρας, ἐν τῷ 12ῳ, 13ῳ καὶ 14ῳ. — Τὸ Κερβάκιον ἐν τῷ 13ῳ καὶ 14ῳ. — Ἄ! Διετίτῃ Διακοπῇ, ἐν τῷ 15ῳ καὶ 16ῳ. — Ὁ Παλαρρὸς ἐν τῷ 17 καὶ 18ῳ. — Ἡ Γυρτοπούλα, ἐν τῷ 19ῳ καὶ 20. — Ἡ Ἀδελφοῦλα μου, ἐν τῷ 20ῳ. — Οἱ Καλοὶ ἄνθρωποι, ἐν τῷ 21ῳ. — Ὁ Μικρὸς Λόρδος, ἐν τῷ 22ῳ. — Ὁ Κληρονόμος τοῦ Ροβινσώνας, ἐν τῷ 23, 24.

Εἰς τοὺς τόμους τῆς δευτέρας περιόδου

Ἐν τῷ 1ῳ τόμῳ, (1894): — α'.) Ἡ Πριγκίπισσα Ροζάλια. — β'.) Τὰ Παθήματα τοῦ Γαννάκη Σωκράτ. — γ'.) Ὁ Μικρὸς Κόμη. Ἐν τῷ 2ῳ τόμῳ, (1895): — α'.) Ἐν Οἰκογενεῖα. — β'.) Οἱ Τέσσαρις ἀδελφοί. — γ'.) Μαῦρη καὶ Ἄσπρος.

θάνοντες τὸ θῶρα καὶ ὡς ψευδώνυμον, ἐξήτησαν νὰ μάθουν δι' αὐτὴν ἐργασίαν) Φοιδόληπτον Κόρη, Κομήτην, Μελομένην κτ.λ. κτ.λ.

Ὅχι, Χρ. Ι. Καλλιμην, δὲν ἐγγράφονται πλέον συνδρομηταὶ εἰς τὸ Παιδικὸν Θέατρον. Ἄν θέλῃς νὰ τὸ λάβῃς, θά μου σταλῆς δύο φρ. χρυσά. (Εἰς τὸ ἑσπερικὸν ἔχει 2 δραχμᾶς: δόσι τὸ ἐπιπρολήρωσαν, τὸ ἔλαθον ἀντὶ φρ. 1,50)

Περιμένω τὴν ἀπάντησίν σου εἰς τὴν Β' Κυριακῇ, Ὁραία Κέρκυρα. Κύττατε νὰ μὴ λείψῃς, δεῖτε ἔχει νὰ γίνῃ γλέντι περὶ οὗτε τὸ ἐφαντάσιον! Σ' εὐχριστῶ διὰ τοὺς θερμοὺς ἐπαίνους, ἀλλὰ ποῦ νὰ ἰδῆς τὸ προσεχὲς διπλοῦν φυλλάδιόν σου ἐπιμάρξῃ!

Δὲν ἔχω λόγους πλεον νὰ σ' εὐχαριστήσω διὰ τὴν εἰκόνα ποὺ μου ἔστειλες, Ἑλληνίδες Καλλιτέχνιδες. Ἐλαθα ἀφορμὴν ἐξ αὐτῆς νὰ γνωρίσω καὶ τὸν λαμπρὸν σου βίον. Διπλῆ ἢ εὐχαρίστησι.

Ἄν σκοπεύῃς νὰ κάμῃς ἕλλον τὸσον καιρὸν νὰ μου ἐναγράψῃς, Κόρη τῆς Δοξαμένης Ἰδης, καλλίτερα νὰ μὴ μου ἔστειλλῃς καὶ αὐτὴν τὴν ἐπιστολήν. Ἄλλ' ὄχι μού το ὑπόσχου καὶ εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ τηρήσῃς τὴν ὑπόσχεσίν σου, ἂν μίθῃς μάλιστα ὅτι μὲ μὲγάλον πῶλον ἀποζητούσα τὰς ἐπιστολάς σου, τὰς τὸσον ὀραίας. Ναι! ἐξακολουθεῖ ἀκόμη νὰ ἐπισκέπτομαι καὶ νὰ χαροῦμαι τὰ ἀδελφάκια σου. Φεῖ! εἴνε ἡ μόνη εὐχάριστος εἰδώς τὴν ὁποῖαν, ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἔχω νὰ σου δώσω. ... Καὶ ὁ Ἰρσοῦς Αἰῶν ἀπαύεται τὸν φίλον τοῦ Παγωμένου Ὀικεατῶν. Ἐχει δὲ μίαν γάταν, ἢ ὁποῖα εἶνε ἀλμαυρὴ ἔπος ἢ ἰδικὴ μου καὶ ὀνομάζεται Ρίκα. Καὶ ἡ Πίσσα μου τὴν ἀσπάζεται.

Πολὸ ἔγερν, νῆς μου φίλε Γέρδε, ποὺ μου

ἔγραψες καὶ θέλω νὰ μου γράψῃς συχνά. Εἶσαι ἀξίεπαινος διὰ τὴν ἐπιμονήν, μὲ τὴν ὁποῖαν προσπαθεῖς νὰ λύσῃς τὰς πνευματικὰς ἀσκήσεις καὶ εἶμαι βεβαία ὅτι γρηγορὰ θὰ το κατορθώσῃς: μέχρι βραδείου ἔβλεπα ὅτι ἔχεις καὶ μίαν ὀραίαν σφραγίδα εἰς τὴν ἐπιστολήν σου. Εὖγε.

Τὰς τριεῖς δραχμὰς σου, Μία Φίλη, ἔστειλα εἰς τὴν Ἑστίαν, ὡς θὰ εἶδες βεβαία εἰς τὸ φύλλον τῆς τῆς 28 Μαΐου ἔ. ἔ.

Ὁ Ἰστοριστὸς Τυμψηροῦς κληρονοεῖ τὴν Μαρονοκίεσαν ὅτι ὀνομάζεται Δ. Π. Δ. (περισσότερον δὲν λέγει) καὶ ἀσκάεται τὸν Ἰρσοῦν Αἰῶνα καὶ τὸν Παγωμένον Ὀικεατῶν.

Ὁ Φίλος τῶν Ἑλληνοπαίδων δὲν ἐξεδῆθη ἀκόμη, ἀγαπᾷτε Διδόσθε. Μόλις ἐκδοθῆ θὰ σοὺ τον στείλω.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' ἄδους στέλλονται μέχρι 1 Ἰουλίου 1896

280. Στοιχειώδεις γρίφοι

Πέρνω τὸ ταῦ καὶ γίνομαι παραμονὴ ἀργίας: τὸ ν' ἂν πέρω ἀντ' αὐτοῦ, μὲ βλεπέεις ἕως [κρυφίας].

Ἐστὴν ὑπὸ Μιλτ. Δ Γαννιστ

281. Ἀναγραμματισμοί.

Ὁλοκλήρου κράτους ἄρχω ὅπως εἶμαι ἂν μά[φισ] καὶ θὰ ἄρχω μέρος μόνον ἂν με ἀναγραμμα[τίσῃς]

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ταπεινοῦ Lou

282 Ἀπροσδοκῆται.

Γιατὶ δὲν τρῶν ἢ γάτες κεφάλια μαπαμπουνιῶν; Ἐστὴν τῆς Μαρίδας τοῦ Φαλήρου

283-284. Μεταμορφώσεις.

- 1. Τὸ γλέσκος δι' 9 μεταμορφ. νὰ γίνῃ οἶκος
- 2. Τὸ τόκορ δι' 6 μεταμορφ. νὰ γίνῃ βέλος.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἑστίου

285-288. Μαγικὸν γράμμα.

Δι' ἀντικαταστάσεως ἐνὸς οἰουδήποτε γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων μετὰ δύο ἄλλων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τόσαι λέξεις: Μυῖα, πάγος, στέμα, τύπος.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἑστίου

289. Τριπλῆ ἀπροσδοκῆσις.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἄνδρος, τὰ δευτέρα δὲ καὶ τὰ τρίτα ἀντιστρέφους ταῦτα ἀναγνωσκόμενα ἀποτελοῦσιν ἐκεῖνα μὲν τὸ ὄνομα θιάς, ταῦτα δὲ ὀργαῖον ὄπλον.

- 1. Ἐνδομα. 2. Ζῶον. 3. Νῆσος ἑλληνικῆ. 4. Ἐπίτρομα. 5. Τύραννος. Λακεδαιμονίαν.

Ἐστὴν ὑπὸ Θεοδοσίου Θ. Σωϊκόπουλος

290 Ἑλληνισμῶν.

αη-ωαι-ει-ηιο-αι-α

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Καστελιῶτου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 6-13 Ἀπριλίου 1896

186. Ἀηδὼν (ἀσί, Ἀών). — 187. Κυνῆριον κανάριον. — 188. Χολή, χλόη. — 189. Τὸ γράμμα ε. — 190-194. 1. Σκύριος. 2. Ἀνυλόκη. 3. Βόνισσος. 4. Ταῦρος. 5. Ἀκανθόχοιρος. — 195-199. Ἡ ἀντικατάστασις γίνεται διὰ τοῦ γράμματος ε, αἱ δὲ σχηματιζόμεναι λέξεις εἶνε: ταῖνω, νέρος, ἔλαρος, κλέος. — 200. Ἡ εἰλία εἶνε τὸ πολυτιμότερον καὶ τὸ ἀγιώτερον τῶν αἰσθημάτων.